

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **X. Ch. N.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času pobytem Ch.,
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-227/ZA-ZA11-HA13-2020 ze dne
16. 7. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 9. 3. 2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svou žádost odůvodnil tím, že se obává ztráty kontaktu se svou dcerou a přítelkyní žijícími v České republice. Také se obával přístupu X státních orgánů k sobě jakožto odsouzenému drogovému

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

delikventovi.

2. Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu. Udělení doplňkové ochrany žalobci je vyloučeno, neboť žalobci byl v České republice uložen víceletý trest odnětí svobody pro závažnou drogovou kriminalitu. Současně mu byl uložen trest vyhoštění. Drogová kriminalita obecně, tím spíše v rozsahu a způsobu páčání jako ve věci žalobce, je na mezinárodní úrovni považována za zavrženíhodný nežádoucí jev. Nepochybně tak naplňuje autonomní definici vážného zločinu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Osoby, které se dopustily drogové trestné činnosti, pak logicky nebudí důvěru v žádné zemi, včetně X. Potřeba pobytového oprávnění žalobce v jeho rodinné situaci nespadá pod zákon o azylu, nýbrž pod zákon o pobytu cizinců, takže pro posouzení věci nebyla významná.
3. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. V ní namítl, že mu napadené rozhodnutí nebylo řádně oznámeno. Poprvé ho obdržel dne 2. 9. 2020, kdy však již byla vyznačena doložka právní moci ke dni 5. 8. 2020. Vzhledem k datu, kdy se s ním seznámil žalobce, nabylo ve skutečnosti právní moci až dne 2. 9. 2020. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to pro nedostatečné odůvodnění, jež odporovalo požadavku § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce poskytl žalovanému jasný a konkrétní azylový příběh v podobě obav z represí na území X pro svou kriminální minulost. Pakliže žalovanému chyběla podpora pro tato tvrzení, měl provést opakovaný pohovor, případně rozhodnout v žalobcův prospěch. Žalovaný také nevyvrátil hrozbu vážné újmy po žalobcově návratu do vlasti. Dále žalobce rozporoval vyloučení z možnosti doplňkové ochrany na základě prokázané trestné činnosti. Žalovaný se neměl spoléhat pouze na vnitrostátní kvalifikaci trestného činu a výši uloženého trestu, ale měl závažnost trestné činnosti žalobce hodnotit autonomně pro potřeby azylového práva a případně provést doplňující pohovor
4. Žalovaný k žalobě sdělil, že ji pokládá za opožděnou. Žalobce byl dne 16. 7. 2020 předvolán k převzetí rozhodnutí na den 5. 8. 2020. Na č. 1. 86 správního spisu je úřední záznam o nedostavení se k převzetí rozhodnutí v řízení o mezinárodní ochraně příslušného dne. Za nezáměru žalobce rozhodnutí převzít žalovaný nenesl odpovědnost. Žalobci tedy bylo napadené rozhodnutí doručeno fikcí doručení. Poslední den lhůty k podání žaloby připadl na den 20. 8. 2020. Žalobu však žalobce podal až dne 17. 9. 2020. Podle žalovaného by ji soud měl odmítnout. K věci samé žalovaný podrobně vyložil důvody, pro které tvrzení žalobce nelze považovat za významná z hlediska azylu. Podrobně se také zabýval povahou drogové trestné činnosti žalobce, která je vážným zločinem nejen pro svou obecně velkou míru nebezpečnosti, ale i z hlediska skutečností zjištěných trestním soudem přímo ve věci žalobce.

Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná. Nelze s jistotou konstatovat, že je opožděná, neboť existují pochybnosti o řádném doručení předvolání k převzetí napadeného rozhodnutí a tedy i doručení tohoto rozhodnutí. Žalobce ovšem v řízení před žalovaným nesdělil informace relevantní pro udělení azylu a udělení doplňkové ochrany je vyloučeno, neboť trestnou činnost žalobce je namíste označit jako vážný zločin v pojetí azylového práva.

Včasnost žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

6. V rozhodovací praxi je dlouhodobě ustáleno, že zásilka je doručena fikcí, pokud jsou splněny všechny zákonné náležitosti. Nejsou-li splněny, doručení fikcí je vyloučeno a na doručovanou písemnost je třeba hledět jako na formálně nedoručenou. V takovém případě je ovšem možné doručení odvíjet od okamžiku, kdy se adresát písemnosti fakticky seznámil s jejím podstatným obsahem (z mnohých srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 3 As 241/2014-41 ze dne ze dne 20. 12. 2016, č. 3524/2017 Sb. NSS, či rozsudek č. j. 1 As 90/2010-95 ze dne 16. 12. 2010).
7. Nelze proto přisvědčit setrvalému názoru žalovaného, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 5. 8. 2020. Tak by tomu bylo, pokud by se žalobce nedostavil k převzetí rozhodnutí, přestože mu byla doručena výzva, aby se v tento den dostavil (§ 24a odst. 2 zákona o azylu). Ze správního spisu k tomu plyne, že výzva k převzetí byla žalobci zaslána řádně a s dostatečným předstihem. Poštovní doručovatel však v rozporu s § 23 odst. 4 a 5 správního řádu na obálce zásilky nevyznačil, *zda žalobci oznámil neúspěšné doručení vložením oznámení do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo a zda zároveň žalobce písemně poučil o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky*.
8. Na správnost postupu poštovního doručovatele tak lze pouze usuzovat z toho, že na obálce chybí chlopeň s poučením a postupu podle zákona odpovídají data doručování zásilky, jejího uložení na poště a následného vrácení. To ovšem pro nepochybný závěr o řádném doručení nestačí – nevyplní-li doručovatel odpovídající předtištěné části obálky, musí rozhodné okolnosti vyznačit alespoň jiným způsobem, třeba razítkem či volně rukou (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 58/2019-24 ze dne 30. 5. 2019). To v souzené věci neudělal. Lze tak uzavřít, že je dost dobře možné, že žalobce fakticky obdržel výzvu a poučení k vyzvednutí zásilky s výzvou k převzetí rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Není to však jisté kvůli chybnému postupu poštovního doručovatele. Nemohla tak nastat fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu.
9. Protože žalobci nebyla doručena výzva k převzetí rozhodnutí o azylu, nebylo ani toto rozhodnutí doručeno dne 5. 8. 2020 podle § 24a odst. 2 zákona o azylu. S jistotou lze doručení napadeného rozhodnutí odvíjet až od fyzického předání žalobci dne 2. 9. 2020, které ve věci není sporné. Protože žalobce podal žalobu 15. den od tohoto data, je třeba ji považovat za včasnou.

Absence důvodu pro azyl

10. Žalobce vytýkal napadenému rozhodnutí nepřezkoumatelnost a to, že se konkrétně nevypořádalo se zjištěnými skutečnostmi a jednotlivými azylovými tvrzeními žalobce. Tomu přisvědčit nelze, rozhodnutí žalovaného je plně srozumitelné, logické a na věc přiléhavé. Jasně z něj plyne, že žalobce ve skutečnosti netvrdil *vůbec žádné* skutečnosti, které by byly relevantní pro udělení azylu.
11. Podmínkou pro přiznání azylu (deklaraci postavení uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků) je nejen existence důvodného strachu z pronásledování, ale také pronásledování z důvodu uznaného právní úpravou, tj. § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu, čl. 1 A Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve znění čl. I odst. 2 Newyorského protokolu (č. 208/1993 Sb.) a čl. 10 odst. 1 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU.
12. V souzené věci žalobce netvrdil, že byl v zemi původu pronásledován. Obava z budoucího

represivního přístupu X vůči žalobci po návratu pro jeho drogovou kriminální minulost pak zjevně nepřestavuje pronásledování z právem významného důvodu (zda vůbec jde o „pronásledování“ není třeba pro účely rozhodnutí řešit): nedovolená výroba a jiné nakládání s konopím a metamfetaminem na území České republiky vskutku nejsou uplatňováním politických práv a svobod, nebo projevem rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo určitých politických názorů. Z toho důvodu bylo od počátku bez významu, zda žalobci skutečně represe X orgánů hrozí a zda to prokázal. Azyl by z toho důvodu dostat nemohl.

13. Ze stejného důvodu nejsou relevantní ani rodinné poměry žalobce na území České republiky. Protože žalobce neuvedl žádnou konkrétní argumentaci, která by v této otázce úvahy žalovaného zpochybňovala, lze k tomu pouze stručně uvést, že „definitivní odloučení“ od dcery žalobci hrozí pouze, pokud by ho v zahraničí nemohla navštěvovat. To netvrdil a jeho situace se nijak nevymyká situaci ostatních cizinců, kteří do budoucna přišli o možnost pobývat na území České republiky, protože pro svou závažnou trestnou činnost představují trvající nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice [což se projevuje v trestu vyhoštění na dobu neurčitou, srov. odst. 27, 32 a 34 nálezu sp. zn. I. ÚS 4503/12 ze dne 11. 6. 2014 (N 119/73 SbNU 827)]. Závěry žalovaného o absenci důvodů pro humanitární azyl se tudíž *prima facie* nijak nevymykají akceptovatelnému výkladu § 14 zákona o azylu či mezím správního uvážení žalovaného.

Vyloučení doplňkové ochrany

Rodinná situace by v obecné rovině mohla být významná nikoliv pro azyl podle § 12, ale pro doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobcem tvrzená represe a případné věznění pak samy o sobě nepředstavují ani vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný však správně konstatoval, že jakékoliv hodnocení důvodů pro udělení doplňkové ochrany je vyloučeno podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Je totiž jisté, že se žalobce dopustil vážného zločinu, který jej z možnosti mezinárodní ochrany vylučuje.

14. Protože pojmy vážný zločin a vážný nepolitický zločin v § 15 odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu mají svůj původ v mezinárodním právu, včetně práva Evropské unie, je třeba je vykládat autonomně, tedy nezávisle na významu těchto pojmů v domácím právu, zejména trestním zákoníku (srov. rozsudky NSS č. j. 6 Azs 309/2016-28 ze dne 1. 2. 2017, č. 3546/2017 Sb. NSS, a č. j. 5 Azs 189/2015-127 ze dne 23. 4. 2020, odst., 48–52). To žalovaný také učinil a trestnou činnost žalobce autonomně posuzoval podle skutečností zjištěných v trestním řízení (měl k dispozici odsuzující rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 2 T 2/2013 ze dne 7. 3. 2014 i usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 12 To 64/2014 ze dne 12. 8. 2014, a není zřejmého důvodu, proč by měl k věci obstarávat další listiny či výpověď žalobce).
15. Není tedy pravda, že žalovaný vážnost zločinu žalobce posuzoval pouze podle výše uloženého trestu. Zcela v souladu s ustálenými rozhodovacími závěry správních soudů hodnotil nejen výši trestu a jeho povahu, ale i povahu samotného činu, účast žalobce, skutečně způsobenou škodu i obecný náhled na takovou činnost. Nepochybně jde o trestnou činnost univerzálně reprobovanou z důvodu její vysoké škodlivosti pro společnost (srov. mezi jinými Úmluvu Organizace spojených národů proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami publ. pod č. 462/1991 Sb.). V případě žalobce pak

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

šlo dokonce o činnost dlouhodobou a opakovanou. Vzhledem k tomu, že žalobce tyto konkrétní úvahy nijak nevyvracel, nemohl je zpochybnit, a není důvod se jimi proto podrobně zabývat.

16. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a jeho právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. prosince 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.